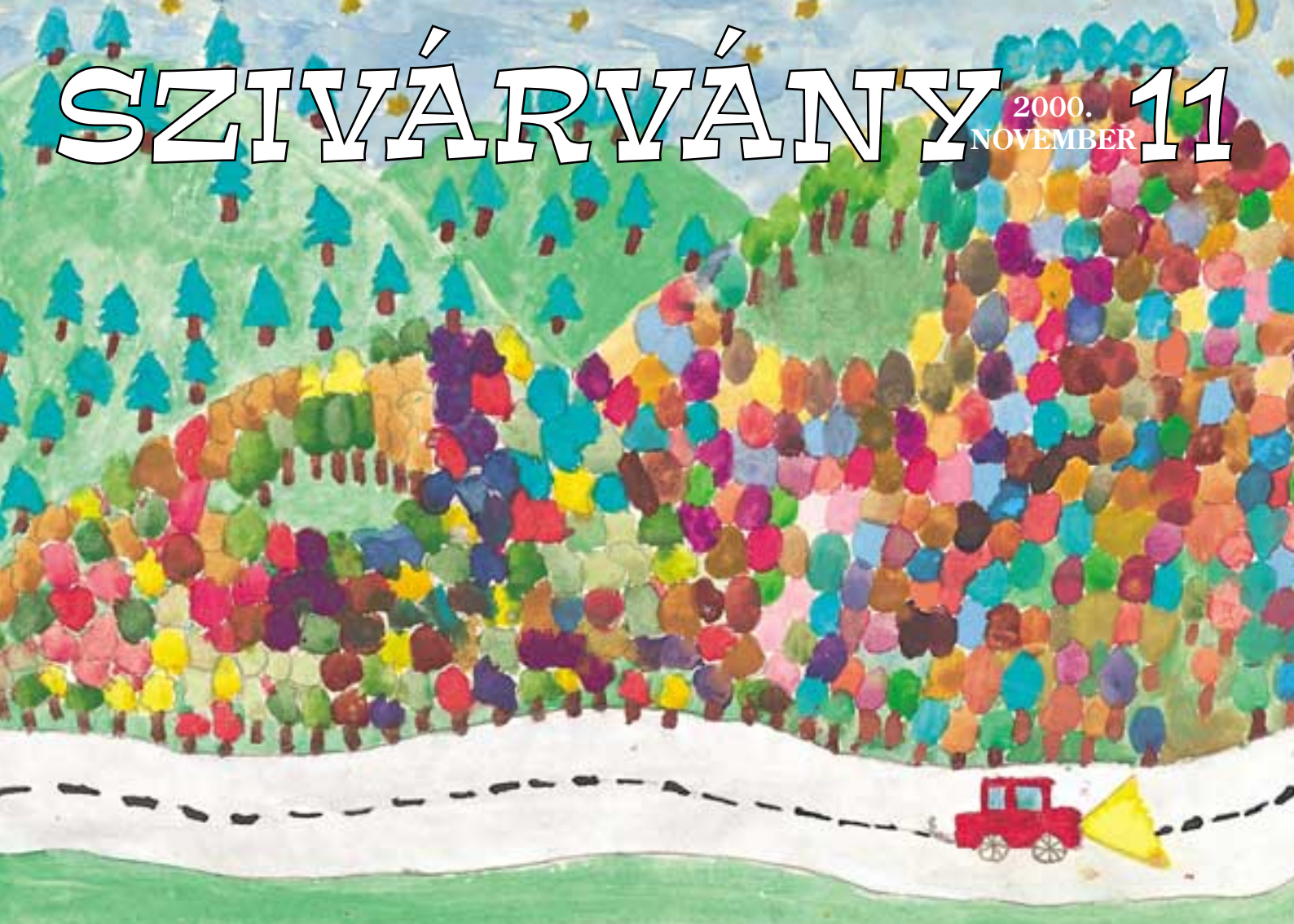

SZIVÁRVÁNY

2000.
NOVEMBER

11

PÁSKÁNDI GÉZA
VARJÚCSŐR

Csörr, csörr, csörr,
varjúcsőr,
hessegeti három ór,
kergeti az öreg csősz –
csörr, csörr, csörr: csörög az ősz.

Varjú csőre
csip-csup bokrot
csipked itt-ott:
kipp-kopp, kipp-kopp –
a bögyébe szedeget
szedte-vette szemeket.

Csörr, csörr, csörr,
varjúcsőr,
hessegeti három ór,
kergeti az öreg csősz –
csörr, csörr, csörr: csörög az ősz.

MÉSZELY JÓZSEF
CSŐSZBIZTATÓ

Di-didereg
a deres ősz.
Ne lődörögj,
bajuszos csősz!

Gyere, szedjük
le a csaszlát,
teljen dugig
puttony és kád!

Ha kiforrik
majd az újbor,
hörpölhetjük
vígán, sógor.

M. SIMON KATALIN

ŐSZ

Őszi szellő
Hancúrozik
A mezők fölött,
Pók a szálát
Fonogatja
Az ágak között.

Alma pottyán,
Szilva pattan,
Kopog a dió,
Szőlő érik,
Leve csordul,
Szüretelni jó!

KÁNYÁDI SÁNDOR – GRYLLUS VILMOS

Al - ma, al - ma, pi-ros al-ma o - da-fönn, a fán.

Ha el - ér-ném, nem kí-mél-ném, le-sza-kí-ta-nám.

De el-ér-nem nincs re-mé-nyem, vá-rom, hogy a szél

Azt az al - mát, pi-ros al-mát le fúj - ja e - lém.

MÓRA FERENC

VÉGES-VÉGIG CSUPA BOLT...

Szép, nagy, tágas tornác ez a mienk, szerek itt nézelődni. Amit látok, mind leírom én azt: így terem a mese. Fogom a széket, ülnék a sarokba, ha oda nem ugrana elejbem haragosan Pannika:

– Jaj, apuka, apuka. Beleülsz a mézesboltnak a kellős közepébe, mind elijeszted a vevőket azzal a te kajla bajuszoddal.

– Eszem a csöpp szádat, ne bántsod apukádat – kérleltem Pannikát –, hiszen jut tán egy tenyérynyi hely nekem is ezen a nagy tornácon.

– Itt nincs semmi tornác. Ez véges-végig csupa bolt, itt csak a vevőnek van keresete.

– Ez már aztán helyre beszéd. Mért nem mondtad már az elébb?

Azzal elhajítok tintát, tollat, papiroost – nem írok én mesét most. Hol van az erszényem? Teszem a zsebembe. Hol az a nagy kendő? Vetem a vállamra. Hol az a kis kosár? Veszem a

karomra.

– Isten adjon jó napot, mézesboltos kisasszony!

– Adjon isten, fogadj isten, mi jóba jár, lelkem, itten?

– Van-e finom méze?

– Mint az arany, nézze!

Sose volt üvegből sehol sincs kosárba úgy belecsorgatta Pannika a senki se látta mézet, hogy alig bírtam elcipelni a kenyeresboltig.

– Szép jó napot, szép leányka!

– Annak is, aki kívánja!

– Kakastejes a kenyere?

– Piros haja, fehér bele.

Senki se sütte cipó belecsusszant a senki se látta mézbe. Vígan mentem tovább a csemegésboltba.

– Van-e friss számóca?

– Piros, mint a rózsa.

– Mérjen vagy egy vékát a kosárba, szentem!

– Álmában se evett még ilyen jót, lelkem!

A cukrász boltjába már csak úgy futtában szóltam be:

– Van-e jeges csokoládé?
– Jobb annál a habos kávé!
– Adjon egy vederral, hogyha olcsón méri.
– Egy peták az ára, hanem meg is éri.
Ekkor anyuka kezdett csalogatni bennünket a foszlós, friss, igazi kaláccsal:
– Ozsonnázni, apja, lánya!
Iramodott is Pannika, mint a forgósél. Én meg kiültem a tornácra, a cukrászbolt kellős közepébe, s ott írtam meg ezt a mesét.
Így volt, eddig volt, véges-végig csupa bolt.

Áll a vásár!
Jó portéka
sorba ki van rakva.
Ma még vehet,
holnap mehet,
s felkopik az álla!

Olcsó az alma,
itt van halomba,
aki veszi, meg is eszi,
olcsó az alma!

Van-e csizma eladó,
hóba-sárba mindig jó?
Van kis csizma eladó, szép varrás a szárán,
hogyha illet hordanék, bizony sose bánám.

Van-e ködmön eladó,
szélbe-fagyba mindig jó?
Van kis ködmön eladó, szép hímzés a vállán,
hogyha illet hordanék, bizony sose bánám.

Tessék, vegyenek
korondi cserepet,
mázás tányért,
fele árért
files csuprot,
kancsót, sípot,
madaras tálat...
Nagy a kínálat!
Párjával olcsóbb!

Itt az ószeres,
fűrgé és szemes.
Kecskebőrt és
szűk cipellőt,
földre hullott
lyukas felhőt
veszek,
veszek,
veszek!

Itt az ószeres,
jaj, de érdekes.
Gyerekektől
tintafröccsöt,
nyafogást és
hosszú körmöt
veszek,
veszek,
veszek!

Kis trombitát vegyenek,
pirosat, fehérét,
lilát, sárgát, kéket!
Mézesbábot vegyenek,
tükrös-szívet, szépet!

Rég vártam a
vásárfiát,
s kaptam egy szép
réztrombitát.
Amikor csak
kedvem támad,
befújom
a nótámat.
Haragszik a
szomszéd bácsi,
nem restell rám
kiabálni.
Mért haragszol,
szomszéd bácsi?
Mert te nem tudsz
trombitálni?

Sátor alól kikiáltó szétnéz:
"Itt látható a nagyhírű bűvész!

A lábával karikázik,
a kezével citerázik,
az orrával orgonázik,
a fülével figurázik,
a szemével gurgulázik,
a szájával vacsorázik!"

Túrót vettem,
Elejtettem,
Azt sem tudom,
Hová tettem.
Szél fújja pántlikámat,
Harmat hajtja a szoknyámat,
Csüccs!

Hegedű ha pendül,
nóta zendül,
kalapos legényke
táncra perdül.

Azt se várja,
míg kijárja,
körötte forog
táncos párja.

A CSÖKÖNYÖS KISELEFÁNT

NÉPMESE

Élt messzi Afrikában egy kiselefánt. Csökönös volt, makacs. Egyszer sétálni indult az elefántcsalád.

– Gyere velünk – hívta az anyja.

– Nem megyek! – rázta a fejét a csökönös kiselefánt.

– Gyere! – hívták a testvérei.

– Nem megyek!

Megunták, otthagyták.

El is unta magát hamarosan. Haragudott a világra. Azt mondta mérgeben:

– Nem is leszek én elefánt többé! Hanem mi legyek?

Arra szökdelt egy gazella. Nézte a kis-

elefánt, megirigyelte a szép karcsú termetét, sebes futását.

– Tudom már, mi leszek! Gazella leszek!

Azzal elkezdett gazella módra szökdelni. Oszloplábai összeakadtak, fölbukfencezett. Föltápaszkodott, és azt mondta magában: “Inkább majom leszek”. Odakiáltott a majmoknak:

– Majom akarok lenni. Játsszatok velem!

No, több se kellett a haszontalanoknak.

Körülvették a kiselefántot, ki a fülét cibálta, ki a farkát, csiklandozták, kókuszdióval hajigálták. A kiselefánt sértődötten odébbállt.

Egyszer egy szép, tarka tollú papagáj röppent fel előtte.

– Papagáj akarok lenni! Taníts meg engem repülni, hallod-e!

– Megtanítalak én szívesen – állt rá a

csínytevő papagáj.

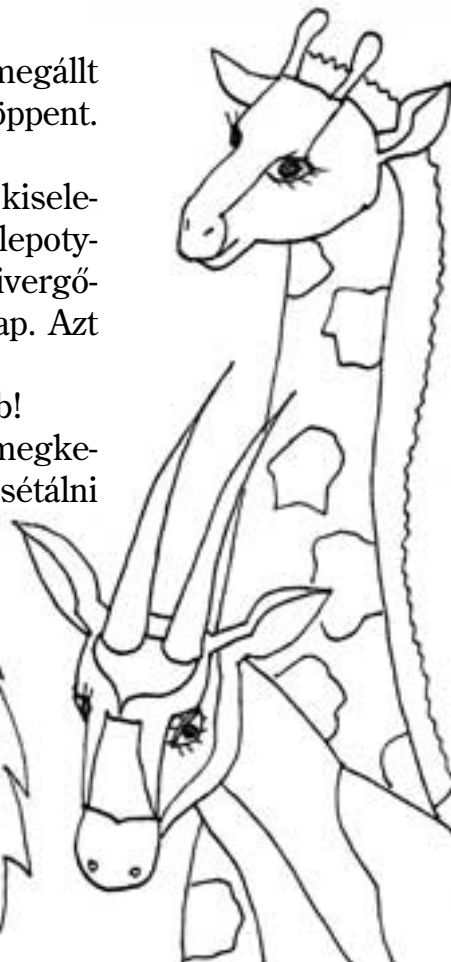
Elvezette a kiselefántot a folyóhoz, megállt a magas parton, elrugaskodott, és felröppent.

– Így kell, ide nézz!

– Hiszen az semmi! – rikkantott a kiselefánt, és ő is elrúgta magát a parttól. Belepotytyant persze a folyóba. Nagy nehezen kivergődött a partra, csupa víz volt, csupa iszap. Azt dörmögte nagy mérgesen:

– Mégiscsak elefánt maradok inkább!

Azzal elcsörtetett az erdőbe, hogy megkeresse a családját, hátha még egyszer sétálni hívják.

TOLNA ÉVA

CSEREBERE

Kicsi háznak
nagy kéménye,
téglagyárral
elcserélte.
Cserebere,
fogadom,
többet vissza
nem adom.

Verébnek nőtt
hosszú lába,
irigykedett
a gólyára.
Cserebere,
fogadom,
többet vissza
nem adom.

Nyúl dicsekszik:
“Nagy szerencse,
eledélem
békalencse.”
Cserebere,
fogadom,
többet vissza
nem adom.

Köhög a ház
fulladásig,
a nagy füsttől
alig látszik.
Sír a veréb,
gólyalába
már az ugróst
nem cifrázza.
Éhes a nyúl,
sóhajtozik,
káposztáról
ábrándozik.

**Mindenki megbánta a csereberét.
A szaggatott vonalak mentén vágd ki,
és ragaszd helyükre a dolgokat.**

Cserebere, cserebere,
jó a tied, maradj velem!

Ezek az állatok kuckót cseréltek. Költöztesd haza őket. Az októberi hátlapból készített játékkockákkal eljátszhatod, milyen mulatságos, ha a liba és a mackó fejet cserél.

Egyszer volt egy gazdaember, s annak egy nagy kamasz fia.

Kimegy ez a gazdaember a mezőre, ment vele a fia is, mentek a cselédei, napszámosok, gyűjtötték erősen a szénát, hogy csak úgy csurgott róluk a verejték.

Mindenki dolgozott, csak a gazda kutyája nem. Az ott heverészett a bokor tövében, a jó árnyékban.

Látja a gazda fia, megirigyli a kutya dolgát, sóhajt keservesen:

BENEDEK ELEK

KUTYA SZERETNE LENNI

– Hej, édesapám, de szeretnék kutya lenni!

– Szeretnél-e, fiam? – mondja az ember. – No, ha szeretnél, feküdj a

kutya mellé. Ne dolgozz, én nem bánom.

Hiszen a legény kétszer sem mondatta magának, lefeküdt a bokor alá, nagyot aludt, míg a többi ember dolgozott, s esze ágában sem volt, hogy megfogja a villa nyelét.

No, hanem elkövetkezett az ebéd ideje.

A gazda a cselédeivel meg a napszámosaival a tál elé ült, s kanalzták a kaszáslevest, de a

legényt közel sem eresztették a tálhoz, csak csontot meg kenyérhéjat dobtak neki, éppen mint a kutyának. Hiszen a legény nem bánta erősen, mert még nem volt éhes.

Ebéd után megint leheveredett a bokor alá, s ott hevert uzsonnáig. Eléjönnek a cselédek s a napszámosok az uzsonnához, de bezzeg felkelt a legény is a bokor alól. Odament, hogy neki is adjanak valamit.

– Várj csak a sorodra, fiam – mondotta a gazda –, majd te is megkapod becsületesen a

magadét, amikor a kutya. – S megint csak kenyérhéjat dobtak neki.

De már estefelé zöldet-vöröset látott a szeme, s azt mondta az apjának:

– Édesapám, elég volt a kutyaságból, nem leszek én többet kutya, mert mégiscsak igaz az, hogy a kutyának kutyául van dolga.

– Látod, fiam, látod – mondotta a gazda –, az ember legyen ember, a kutya legyen kutya.

Bezzeg ezután a legény megfogta a villa nyelvét, nem kívánta meg többet a kutya sorsát.

Itt is mindenki más szeretne lenni. Add kezébe a saját szerszámát, és mondd meg, mi a mestersége.

Na ugye, itt az ősz utolsó hónapja, a november is. Tudjátok, miért szomorú (egy kicsit) ez a hónap? Mert mintha egyre aggasztóbban rövidülnének a nappalok – nőnének az éjszakák, mintha ellenállhatatlanul próbálna a világra terpeszkedni a sötétség. De én tudom: hiába iparkodik annyira: a következő hónapban Jézuska születésnapja megálljt mond ökelmének, a sötétnek. És attól kezdve... de arról majd egy hónap múlva. Akkor arról is beszámolok, mélyen alszik-e szívbéli jó

Kovács Szilárd, Magyarvalkó
barátom, Kukucusi.

Most elmondom nektek, hogy a hónap elsején, amikor a kis falvak és nagy városok temetőit milliónyi gyertya világítja meg (Vízirigó felvitt Kősziklára, onnan néztem körül) – én is világítottam. Világítottam annak a kedves kicsi őziké-

nek, amelyet Orvadász Bácsi gyilkolt meg. Éppen akkor pillantotta meg, amikor a puskája eldőrdült, így az őzikén már segíteni nem tudott. Orvadász Bácsi menekülni próbált, de az én jó barátom, Bogrács Kutya egykettőre ledöntötte a földre, és olyan csúnyán vicсорított rá, hogy moccanni sem mert a gonosz. Erdész Bácsi eltemette az én kedves, pettyes kis őzgidámat a Tisztás szélére. Kedves Fe-

Lingvay Dániel, Bukarest

leséggel, Típetupával
gondozzuk a sírját:
májusban a
legszebb,
mert teleültet-
tük ibolyával, és csupa illat a
környéke is.

No, minekutána Vizirigó

Sándor Bernát, Csíkmadaras

lehozott a Kőszikláról,
kedves feleséggel, Tí-
petupával szépen elmen-
tünk a mi kicsi Őzi-
kénk sírjához. Már
vártak a Jánosbogár-
kák, akiket megkértem, hogy
azon az estén – kivételesen –
világítsanak. (Mert ők inkább
augusztusban szoktak fény-
leni esténként.) Nagyon szép
volt.

A következő napokban
meglátogattak bennünket
Mackóék, akik két héttel
előbb édesvackorral láttak el
télire. Most búcsúzni jöttek.
Nem utaznak el sehová, de-
hogy. Csak ledőlnek téli pihe-

nőre, és majd Gyertyaszent-
lőkor, február másodikán eb-
rednek fel, de erről is majd a
maga idejében szólunk.

Egy hónap múlva ismét
jelentkezem, de addig is írja-
tok, hékom, különben nem
tudok válaszolni.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Mátyás Mária Rebeka, Zabola

**Címlap:
Vinczi
Adrienne,
Kovácsna**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXI. évfolyam. 239. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI.

A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro

Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: **Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC.**

CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.

ISSN 1221-776x.

Ára 6000 lej

A MI CICÁNK

A mi cicánk nagyon rendes,
Szereti a verebeket.
Ha jóllakik, heverészik,
Aztán ismét egerészik.
Csóválja a farkincáját,
S nyalogatja a bundáját.
Ha a fülét simogatom,
A lábamhoz lapul nagyon.

Takács Delinke, Gyulakuta

18 Köllő Hortenzia, Gyergyószentmiklós

Both M. Dénes,
Magyarvalkó

CIRMI BÁNATA

Cirmos cica
Talpát nyalta,
Bodri kutya
Megharapta.
Cirmi mondta:
Nyáu, nyáu!
Bodri mondta:
Vau, vau!

Balla Tivadar,
Gyergyóújfalu

AZ ÉN KUTYÁM

Van nekem egy pajkos kutyám.
Reggel, este, mindig vidám.
Ha én neki csontot adok,
Orra alól felmosolyog.
Ripegteti, ropogtatja,
Míg a csontot elfogyasztja.

Kovács Norbert, Gyulakuta

Szilágyi Csongor, Marosvásárhely

A HÓPEHELY TÖRTÉNETE

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hópehely, amelyik már nagyon várta a telet, hogy végre a földre hullhasson.

Egy reggel aztán a hópehely elindult a föld felé. Első alkalommal egy fenyőágon pihent meg, onnan egy enyhe szél hamar a földre fújta.

Gyermekcsapat közeledett. Dobálták a havat, nagyokat estek, és vidáman játszottak. A hópehelyet hógolyóvá gyúrták, röpködött egyik gyermektől a másikhoz, majd egy hatalmas hóember fejére került. Nagy volt a lárma és a jókedv, a kis hópehely boldog volt.

Kucserik Levente, Csíkszereda

Sinkó Krisztina, Sárvásár

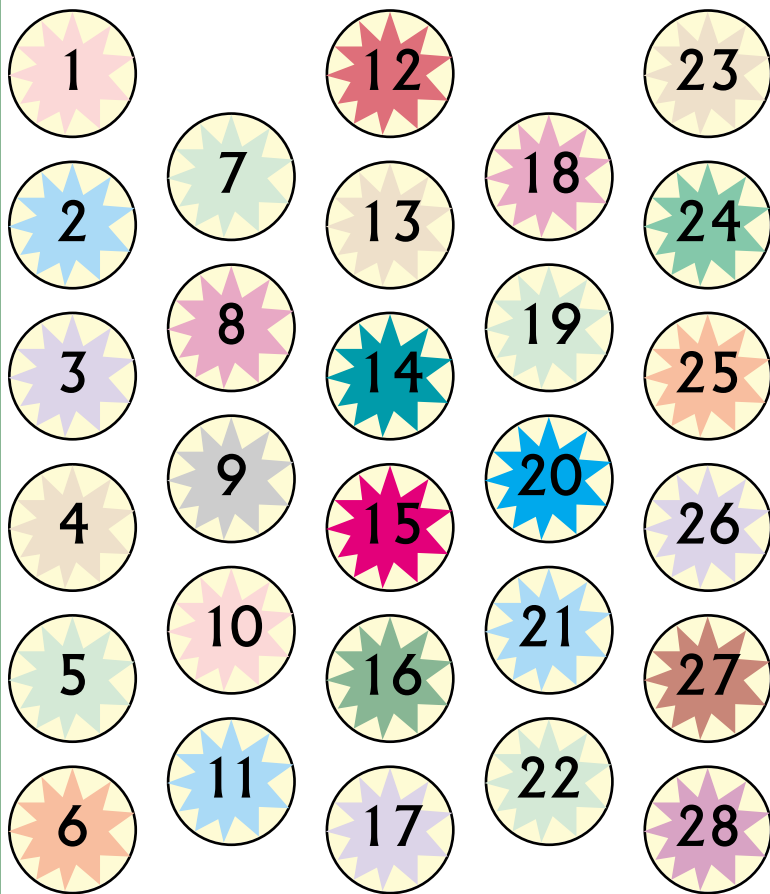
Antal Csaba, Felsőboldogfalva

A MARGARÉTA

A margaréta magányosan unatkozott. Eppen arra ment Ferke. Meglátta a virágot. A margaréta örült, hogy játszik vele valaki. De Ferke letépte a virágot, és szeret, nem szeret-et játszott vele. Széjjelrepültek féltett szirmai. Bele a vízbe. Egy ember horgászott, és véletlenül egyik szirmát húzta ki. A szirmo kérte tőle, hogy ültesse el. Úgy is lett.

És a margaréta gyönyörű szirmaiban pompázott.

Vántus Lilla, Győr

TÖRÖM, TÖRÖM A DIÓT - VÁROM A KARÁCSONYI CSENGŐSZÓT.

Adventi naptárad szép is lesz, finom is lesz az idén. Kérj anyukától egy kosárkát és 28 diót. Vágd ki a Jézuska-váró négy adventi hét napjait erről a lapról, és ragaszd a diókra. Minden este egyél meg egyet, s közben gondold végig: vajon jó voltál-e aznap. Imádkozz Jézuskához, hogy segítsen megjavulnod. Mire elfogy-
nak a diók, itt is lesz a Szenteste.